

Rapport

Datum: 5 april 2006

Rapportnummer: 2006/124

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Centrale organisatie werk en inkomen Zaandam:

1. zijn gemachtigde een te korte termijn heeft gegeven om te reageren op de informatie die door verzoekers voormalige werkgever, aanvrager van een ontslagvergunning, aan de CWI was verstrekt;
2. zijn verzoek om een schadevergoeding kennelijk niet in behandeling heeft genomen, omdat verzoekers klacht over bovenstaande ongegrond werd geacht.

Beoordeling

Bevindingen

I. Inleiding

1. Op 14 januari 2005 diende verzoekers voormalige werkgever een verzoek in bij de Centrale organisatie werk en inkomen Zaandam (CWI) om toestemming tot het verlenen van ontslag aan verzoeker, om bedrijfseconomische redenen. De CWI stelde de werkgever vervolgens op 17 januari 2005 nadere vragen over de ontslagaanvraag. Op 17 januari 2005 beantwoordde de werkgever deze vragen. De werkgever benadrukte dat kostenbesparing door middel van loonkostenbesparingen een absolute noodzaak was voor het bedrijf. Het vermijden van verder verlies was noodzakelijk om een faillissement te voorkomen. Namens verzoeker werd op 1 februari 2005 een verweerschrift bij de CWI ingediend. Dit verweerschrift werd op 2 februari 2005 door de CWI ter informatie aan de werkgever gezonden. Hierbij gaf de CWI aan dat de werkgever daarop niet hoefde te reageren, omdat de CWI vooralsnog over voldoende informatie beschikte.

2. Op 14 februari 2005 berichtte de CWI de werkgever dat de ontslagaanvraag ter advisering aan de ontslagadviescommissie was voorgelegd. Die commissie was van mening dat zij op basis van de beschikbare informatie geen beslissing kon nemen op de aanvraag. Daarom stelde de CWI de werkgever een aantal vragen en verzocht de CWI de werkgever alsnog te reageren op het verweerschrift van verzoeker. De CWI gaf verder aan dat de reactie van de werkgever uiterlijk 24 februari 2005 diende te zijn ontvangen en dat deze reactie ook aan verzoeker zou worden voorgelegd. De gemachtigde van de werkgever zond op 21 februari 2005 de gevraagde reactie aan de CWI. Hierbij gaf de gemachtigde aan dat indien niet op zeer korte termijn een vergunning zou worden verleend, aan de werkgever zou worden geadviseerd om faillissement aan te vragen. Het gevolg zou een groter aantal werklozen zijn. De CWI stelde verzoekers gemachtigde vervolgens in de gelegenheid om te reageren. Namens verzoeker werd hier op 24 februari 2005 op gereageerd. Op 28 februari 2005 verleende de CWI aan de werkgever

toestemming om de arbeidsverhouding met verzoeker op te zeggen. De werkgever zegde in vervolg daarop de arbeidsovereenkomst met verzoeker op, waarbij de opzegtermijn inging per 1 maart 2005.

II. Ten aanzien van de lengte van de gegeven termijn

1. Op 22 februari 2005 berichtte de CWI aan verzoekers gemachtigde dat de ontslagaanvraag ter advisering aan de ontslagadviescommissie was voorgelegd. De commissie was van mening dat zij op basis van de beschikbare informatie geen advies kon geven. De CWI legde aan de gemachtigde kopieën over van de door de CWI aan de werkgever gevraagde nadere informatie en de reactie daarop van de werkgever. Verder gaf de CWI aan dat in het belang van de zaak de reactie van verzoekers gemachtigde uiterlijk op 28 februari 2005 voor 9.30 diende te zijn ontvangen. Wanneer de CWI de reactie niet voor die tijd had ontvangen, zou de CWI de ontslagadviescommissie nogmaals raadplegen en vragen te adviseren op basis van de beschikbare gegevens.

2. Op 24 februari 2005 reageerde verzoekers gemachtigde op de brief van 22 februari 2005. Hierbij sprak de gemachtigde zijn verwondering uit over de uitzonderlijk korte termijn die verweerder was gegeven om te reageren. De uitleg dat deze afwijking van het ontslagbesluit nodig was in het belang van de zaak, kwam de gemachtigde te algemeen voor, zeker gezien de tijd die de werkgever was gegeven (wel de gebruikelijke tien dagen). De gemachtigde maakte dan ook bezwaar tegen de verkorting van de termijn om te reageren. Verder wees hij er op dat indien deze termijn door de CWI was verkort om op 28 februari 2005 nog een beschikking af te kunnen geven om de werkgever in de gelegenheid te stellen per die datum op te kunnen zeggen, dit beschouwd kon worden als een vorm van détournement de pouvoir ex artikel 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht.

3. Tussen 24 en 28 februari 2005 was er telefonisch contact tussen een medewerker van de CWI en de gemachtigde van verzoeker.

4. Op 5 juli 2005 diende verzoeker een klacht in bij de CWI over de korte termijn die op 22 februari 2005 aan zijn gemachtigde was gegund om een reactie te geven op gegevens van de werkgever. Indien de CWI de normale reactietermijn had aangehouden, had zijn werkgever de arbeidsovereenkomst met hem niet per 1 maart 2005, maar per 1 april 2005 kunnen opzeggen. Verzoeker was van mening dat de CWI aldus het belang van de werkgever boven dat van hem had laten prevaleren. Hij stelde de CWI in dat kader aansprakelijk voor de door hem daardoor geleden schade.

5. In reactie op verzoekers klacht deelde de CWI op 11 juli 2005 mee dat in het Ontslagbesluit is bepaald dat aan partijen een termijn van tien dagen moet worden gegeven om te reageren in een tweede ronde (zie Achtergrond). In casu heeft de CWI een termijn van slechts zes dagen gesteld. Dat is niet gebruikelijk aldus de CWI, maar werd in dit geval noodzakelijk geacht gelet op de specifieke omstandigheden. Indien de CWI de

volle termijn van tien dagen zou hebben gehanteerd, zou dat hebben betekend dat verzoekers werkgever een maand langer verzoekers loon had moeten doorbetalen. Omdat verzoekers werkgever op de rand van faillissement verkeerde, zou dat de werkgelegenheid van de overige werknemers in gevaar kunnen brengen. Het belang van verzoeker (één werknemer) werd minder zwaar gewogen dan het belang van de werkgelegenheid voor de overige werknemers. De zes dagen werden in casu voldoende geacht voor verzoekers gemachtigde om adequaat te reageren. Dit temeer nu het ging om een onderbouwing van de bedrijfseconomische noodzaak van verzoekers ontslag, en niet om nieuwe feiten of argumenten. Daarnaast ging het om een tweede ronde van hoor en wederhoor. De belangrijkste reden echter waarom er geen sprake was van onzorgvuldigheid door de CWI, was volgens de CWI dat over de termijnverkortung vooraf overleg was gevoerd met verzoekers gemachtigde. Deze kon, mede gelet op het werkgelegenheidsrisico voor de overige werknemers, instemmen met verkortung van de bewuste termijn. Indien de gemachtigde niet zou hebben ingestemd, zou de gebruikelijke termijn van tien dagen hebben gegolden, omdat de CWI geen bevoegdheid heeft om ambtshalve de reactietermijn te verkorten. De CWI achtte verzoekers klacht niet gegrond.

6. Verzoeker diende op 16 juli 2005 een klacht in bij de Nationale ombudsman en stelde daarbij met name dat uit de brief van 24 februari 2005 van zijn gemachtigde juist bleek dat hij bezwaar had tegen de verkorte termijn.

7. De Nationale ombudsman legde op 22 augustus 2005 naast de klacht een aantal vragen voor aan de CWI. Ten eerste werd gevraagd te reageren op de stelling dat het onwaarschijnlijk leek dat één maand extra loondoorbetaling aan verzoeker een faillissement zou kunnen bewerkstelligen. Daarnaast werd gevraagd wanneer er telefonisch overleg was gevoerd met verzoekers toenmalige gemachtigde en of er een telefoonnotitie van dat overleg kon worden overgelegd. Ook werd gevraagd hoe de instemming van de gemachtigde met de termijnverkortung, volgens de CWI, gerijmd kon worden met het bezwaar van de gemachtigde in zijn brief tegen die termijnverkortung.

8. In reactie op de bij de Nationale ombudsman ingediende klacht deelde de CWI op 2 september 2005 onder meer het volgende mee. De berichten van de werkgever van 17 januari en 21 februari 2005 wezen erop dat een snelle verlening van de ontslagvergunning noodzakelijk was om een faillissementsaanvraag te voorkomen. Naar aanleiding van het feit dat verzoekers gemachtigde in zijn brief van 24 februari 2005 zijn verwondering had uitgesproken over de uitzonderlijk korte reactietermijn die door de CWI aan hem was gegeven, had een medewerker van de CWI tussen 24 en 28 februari 2005 telefonisch contact gehad met verzoekers gemachtigde. In dit telefonisch onderhoud had verzoekers gemachtigde geen bezwaar gemaakt tegen het hanteren van een kortere termijn. Uit de snelle reactie op de brief van de CWI van 22 februari 2005, op 24 februari 2005, leidde de CWI af dat verzoeker niet in zijn procedurele belangen was geschaad en wilde meewerken aan het afronden van de ontslagprocedure in februari 2005. Er was immers gelegenheid gegeven tot 28 februari 2005 om te reageren. De gedragingen van

verzoekers gemachtigde dienen voor rekening van verzoeker te komen, aldus de CWI.

9. De voormalige gemachtigde van verzoeker verklaarde op 11 november 2005 telefonisch aan een medewerkster van de Nationale ombudsman, dat hij door een medewerker van de CWI was gebeld nadat hij de brief van 24 februari 2005 had verstuurd. In dat telefoongesprek was gesproken over de door de CWI aan verzoeker gegeven termijn. Omdat de gemachtigde de reactie al had ingediend, was er geen sprake meer van dat hij meer tijd nodig had, maar de gemachtigde had aangegeven dat zijn bezwaar tegen de korte termijn bleef staan. Zekerheidshalve had hij de termijn in acht genomen, maar hij had zijn bezwaar zeer zeker niet ingetrokken. Dit bleek ook nergens uit, aldus de gemachtigde.

Beoordeling

10. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit vereiste houdt onder meer in dat een burger ervan mag uitgaan dat een bestuursorgaan zich aan de voor hem geldende regelgeving houdt.

11. Artikel 2:2, tweede lid, van het Ontslagbesluit bepaalt dat de werkgever en de werknemer in een tweede ronde van hoor en wederhoor ieder tien dagen de tijd krijgen om hun zienswijze naar voren te brengen (zie Achtergrond). Verlenging van deze termijn is mogelijk op grond van het derde lid. Omtrent verkorting van deze termijn is in het Ontslagbesluit niets bepaald. De CWI liet in reactie op de klacht aan de Nationale ombudsman weten dat de CWI geen bevoegdheid heeft om ambtshalve deze reactietermijn te verkorten. Gezien het vorenstaande moet worden aangenomen dat verkorting van de in artikel 2:2, tweede lid, van het Ontslagbesluit genoemde termijn alleen mogelijk is met instemming van de betrokken werkgever dan wel werknemer.

Volgens de CWI had verzoekers gemachtigde telefonisch ingestemd met de verkorte termijn. De voormalige gemachtigde van verzoeker ontkende echter dat hij toestemming had gegeven aan de CWI om de reactietermijn te verkorten.

Vast staat dat de CWI alvorens de brief van 22 februari 2005 te versturen niet aan verzoekers gemachtigde heeft gevraagd of deze kon instemmen met een verkorte reactietermijn. Eerst nadat verzoekers gemachtigde in zijn brief van 24 februari 2005 bezwaar had gemaakt tegen de verkorte reactietermijn, had de CWI telefonisch contact met hem opgenomen om zijn bezwaren te bespreken. Vastgesteld moet dan ook worden dat de CWI in een te laat stadium om instemming met het inkorten van de reactietermijn heeft gevraagd. Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekers gemachtigde in dat stadium alsnog heeft ingestemd met het inkorten van de reactietermijn. Daarbij is van belang dat de CWI deze instemming nergens heeft vastgelegd en verzoekers gemachtigde ten stelligste ontkent dat hij heeft ingestemd met het inkorten van de termijn.

Door de in artikel 2:2, tweede lid, van het Ontslagbesluit genoemde termijn van tien dagen te bekorten zonder instemming van verzoekers gemachtigde heeft de CWI gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging op dit punt is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van de afhandeling van het verzoek om een schadevergoeding

Bevindingen

1. Op de vraag van verzoeker in zijn klachtbrief aan de CWI, om een schadevergoeding in verband met de verkorte termijn, gaf de CWI geen reactie.

2. In reactie op de klacht bij de Nationale ombudsman gaf de CWI aan dat, omdat de CWI in zijn brief van 11 juli 2005 verzoekers klacht ongegrond had verklaard, er geen aanleiding was om in te gaan op de vraag of de CWI al dan niet onrechtmatig had gehandeld. Met het ongegrond verklaren van de klacht was ook de claim afgewezen. Een behandeling van de aansprakelijkstelling achtte de CWI daarom niet meer aan de orde.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de CWI met het oog op een adequate informatieverstrekking al eerder aan verzoeker had moeten medelen dat en waarom de CWI een behandeling van de schadeclaim niet aan de orde achtte. Nu de Nationale ombudsman de aan de 'afwijzing' ten grondslag liggende motivering niet juist acht, de klacht over de termijnverkorting wordt immers gegrond geacht (zie punt II, Beoordeling, onder punt II), is er reden om op dit punt een aanbeveling te doen.

De onderzochte gedraging is ook op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Centrale organisatie werk en inkomen Zaandam is gegrond ten aanzien van:

- de lengte van de gegeven reactietermijn, wegens strijd met het rechtszekerheidsvereiste;
- de afhandeling van het verzoek om schadevergoeding, wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

aanbeveling

De Raad van bestuur van de Centrale organisatie werk en inkomen wordt in overweging gegeven te bevorderen dat de Centrale organisatie werk en inkomen Zaandam alsnog reageert op verzoekers verzoek om schadevergoeding met inachtneming van het standpunt van de Nationale ombudsman dat verzoekers klacht over het verkorten van de reactietermijn gegrond is.

Onderzoek

Op 19 juli 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift, gedateerd 16 juli 2005, van de heer M. te Beekbergen, met een klacht over een gedraging van de Centrale organisatie werk en inkomen Zaandam.

Nadat verzoeker op 2 augustus 2005 nadere informatie had verstrekt, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Raad van bestuur van de Centrale organisatie werk en inkomen te Amsterdam, een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Raad van bestuur van de Centrale organisatie werk en inkomen verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de Raad van bestuur een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Daarop volgend werd nog een nadere vraag gesteld aan de CWI. Ook werd verzoekers voormalige gemachtigde om informatie gevraagd.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De CWI berichtte dat het verslag haar geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift van verzoeker, gericht aan de Nationale ombudsman, gedateerd 16 juli 2005, en de nadere informatie verstrekt op 2 augustus 2005.
2. Verzoekers klachtbrief van 5 juli 2005 aan de CWI.

3. De reactie van de CWI op verzoekers klacht, gedateerd op 11 juli 2005.
4. De stukken van de desbetreffende ontslagprocedure en de begeleidende brieven daarbij.
5. De reactie van de CWI richting de Nationale ombudsman van 2 september 2005 en de naderhand op 28 september 2005 door de CWI verstrekte informatie.
6. De telefonisch op 11 november 2005 verstrekte informatie door verzoekers voormalige gemachtigde.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Ontslagbesluit (Besluit van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 7 december 1998, nr. AV/RV/98/38505, Stcrt. 238)

Artikel 2:2, eerste, tweede en derde lid

“1. Na ontvangst van een verzoek om toestemming voor opzegging van de arbeidsverhouding doet de Centrale organisatie werk en inkomen de werknemer hiervan onder vermelding van de ontvangstdatum van het verzoek schriftelijk mededeling en stelt hij de werknemer in de gelegenheid om binnen twee weken na deze mededeling verweer te voeren.

2. Na ontvangst van het verweer kan de Centrale organisatie werk en inkomen achtereenvolgens de werkgever en de werknemer in de gelegenheid stellen binnen tien dagen nogmaals hun zienswijze naar voren te brengen.3. De in het eerste en tweede lid voor de werkgever en werknemer gestelde termijnen kunnen worden verlengd indien bijzondere omstandigheden dit noodzakelijk maken.”